

יש מקום בישוב שלא שולט בו אותו משחית ולא נחנת לו רשות להפגס לשם, וכל אותם שדרים שם לא מתים, עד שיוצאים מחוץ לעיר. ואין לה אדם מפל הדירים שם שלא מתים, וכלם מתים כמו שאר בני אדם, אבל לא בעיר. מה הטעם? משום שלא יכולים תמיד לשבת בעיר, אלא אלה יוצאים ואלה נכנסים, ולכן פלם מתים. מה הטעם אין שולט שם אותו מלאך המשחית? אם תאמר שלא עומדת ברשותו, הרי ארץ הקדש שלא עומדת ברשות אחרת ומתים, באותו מקום למה לא מתים? אם תאמר משום קדשה - אין מקום בקדשה בכל הישוב כמו ארץ ישראל. ואם תאמר משום אותו איש שבנה אותו - פמה בני אדם היו שזכותם יתרה משלו. אמר רבי יצחק, אני לא שמעתי ולא אמר.

באו ושאלו את רבי שמעון. אמר להם, ודאי שאותו מקום לא שולט בו מלאך המות, והקדוש ברוך הוא לא רוצה שבאותו מקום ימות אדם לעולמים. ואם תאמר שקדם לכן באותו מקום טרם שנבנה מתו בו בני אדם - לא כן! אלא מיום שנבא העולם התפתח אותו מקום לקיום, וסוד הסודות כאן לאותם המתבוננים בסוד החכמה.

בשבבא הקדוש ברוך הוא את העולם, ברא אותו בסוד האותיות, והתגלגלו האותיות, וברא את העולם בחקיקות השם הקדוש. התגלגלו האותיות וסובבו את העולם בחקיקות. וכשהתגלה והתפשט העולם ונברא, היו האותיות סובבות פדי לברא. אמר הקדוש ברוך הוא שישתים ביו"ד. נשארה האות ט' (יתגלגלו האותיות, וסבבו את העולם בחקיקת

אתר אית בישובא, דלא שלטא ביה ההוא מחבלא, ולא אתייהיב ליה רשו לאעלא תמן, וכל אינון דיירי תמן, לא מתין, עד דנפקין לבר מקרפא. ולית לה בר נש מפל דיירין תמן, דלא מתין, וכלהו מתין בשאר בני נשא, אבל לאו במתא. מאי טעמא. בגין דלא יכלין למיתב תדיר במתא, אלא אלין נפקין, ואלין עאלין, ועל דא כלהו מתין.

מאי טעמא לא שלטא תמן ההוא מלאך מחבלא. אי תימא דלא קיימא ברשותיה, הא ארעא קדישא דלא קיימא ברשו אחרא, ומתין, בההוא אתר אמאי לא מתין. אי תימא בגין קדשה, לית אתר בקדושה בכל ישובא כגוונא דארץ ישראל. ואי תימא, בגין ההוא גברא דבני לה. פמה בני נשא הוו דזכותיהון יתיר מדיליה. אמר רבי יצחק, אנא לא שמענא ולא אימא.

אתו שאילו ליה לרבי שמעון, אמר לון, ודאי ההוא אתר לא שלטא עליה מלאך המות, וקודשא בריך הוא לא בעי דבההוא אתר ימות בר נש לעלמין, ואי תימא, דקדם לכן בההוא דוכתא, עד לא אתבני, מיתו ביה בני נשא, לאו הכי. אלא מיומא דאתברי עלמא, אתתקן ההוא אתר, לקיומא, ורזא דרזין הכא, לאינון דמסתפלי ברזא דחכמתא. בר ברא קדשא בריך הוא עלמא, ברא ליה ברזא דאתוון, ואתגלגלו אתוון, וברא עלמא, בגלופי דשמא קדישא. אתגלגלו אתוון, ואסחרו עלמא בגלופי וכד אתגלי ואתפשט עלמא ואתברי, והוו אתוון סחרן למברי, אמר קדשא בריך הוא דיסתיים ביו"ד, אשתארת את ט' (כ"א יתגלגלו אתוון, ואסחרו עלמא בגלופי דשמא קדישא וכד אתגלגלו אתוון וסויו סחרן למברי, אמר קדשא

השם הקדוש. וכאשר התגלגלו האותיות והיו מסובכות לברא. אמר הקדוש ברוך הוא: די יסתים ביו"ד. נשארה אות ט' לבדה) באותו מקום תלויה באויר. כיון שאמר הקדוש ברוך הוא שיסתים באות יו"ד, נשארה אות טי"ת בלבדה תלויה באויר על גבי אותו מקום. טי"ת היא אות של אור החיים. ולכן מי שרואה טי"ת בחלומו, סימן טוב הוא לו וחיים נתקנו לו. ולכן, משום שהיתה ט' תלויה על אותו מקום, לא שולט בו המות.

בשרצה הקדוש ברוך הוא להעמיד עולם, זרק צרור אחד לתוך המים תקוק בסוד של ע"ב (של כ"ב) אותיות, ומשם התחיל ללכת אותו צרור, ולא מצא מקום לעמד בו פרט הארץ הקדושה (בבית המקדש), והמים היו הולכים אחריו, עד שהגיע אותו צרור פתח המזבח, ושם נשקע, והתקיים כל העולם.

ואם תאמר, אם כך שבאותו מקום שורים חיים, למה לא נבנה שם בית המקדש לתת חיים ליושביה? אלא פאן במקום הזה התקיים משום אות אחת ששורה עליו. בבית המקדש כל האותיות כלן שורות בו, ובהם נברא הוא לבדו כמו שכל העולם.

ועוד, שהארץ הקדושה (בית המקדש) נותנת חיים וכפרה ליושביה באותו העולם, ומקום זה לא כך - נותן חיים לאותו מקום בעולם הזה, ולא בעולם הבא. ובית המקדש בהפך משם, משום שיש חלק לישראל באותו עולם, ולא בעולם הבא. ולכן עומד בית המקדש לכפר חטאים ולזכות את ישראל לעולם הבא.

בא וראה, טי"ת אור של חיים בכל מקום, ולכן פתח בה הכתוב כי טוב, שכתוב (בראשית א) ויברא

ברוך הוא די יסתים ביו"ד, אשתארת את ט' בלחודקה) **בההוא דוכתא**, (דף קנ"ב ע"א) **תליא באוירא, כיון דאמר קדשא בריך הוא די יסתים ביו"ד, אשתארת את טי"ת בלחודקה תליא באוירא על גבי ההוא דוכתא: טי"ת, איהו את, דנהירו חייך, בגין כך, מאן דחמי טי"ת בחלמיה, סימנא טבא הוא ליה, וחיין אתתקנו ליה. ועל דא בגין דהוה ט' תליא על גבי ההוא אתר, לא שלטא ביה מותא.**

בד בעא קדשא בריך הוא לקיימא עלמא, זריק חד צרורא גו מיא, גליף ברזא דשבועין ותריין (נ"א דכ"ב) אתוון, ומתמן שארי למיהך ההוא צרורא, ולא אשפח אתר לאתקיימא ביה, בר ארעא קדישא, (נ"א כ"ב מקדשא) ומיא הוו אזלין אבתריה, עד דמטא ההוא צרורא תחות המזבח, ותמן אשתקע, ואתקיים כל עלמא.

ואי תימא, אי הכי דבההוא אתר שריין חיים, אמאי לא אתבני תמן בי מקדשא, למיהב חייך ליתבהא. אלא הכא בהאי אתר אתקיים בגין את חד דשריא עליה. בבי מקדשא כל אתוון פלהו שראן ביה, ובהו אתברי איהו בלחודוי, פגוונא דכל עלמא.

ותו, דארעא קדישא (נ"א כ"ב מקדשא) יהיב חייך וכפרה ליתבהא בההוא עלמא, ואתר דא לאו הכי, יהיב חייך לההוא אתר בהאי עלמא, ולא בעלמא דאתי. וכי מקדשא בהפוכא מתמן, בגין דאית חולקא לישראל בההוא עלמא, ולא בעלמא דא. ועל דא קיימא בי מקדשא לכפרא חובין, ולמזפי לון לישראל לעלמא דאתי.

תא חזי, טי"ת נהירו דחייך בכל אתר, ועל דא פתח בה קרא כי טוב. דכתוב, (בראשית א)